

ရွှေကုမေဏ်း ရွှေကုတပန်းခွာညို

ဒုတိယအကြိမ်

ရွှေကူက ပန်းခွာညို

ကွင်းလေသည် ပတ်မကြီးဆော်သံကို သယ်ဆောင်လာ၏။ တစ်ချက် တစ်ချက် လင်းကွင်းကြီးနှစ်ခု ရိုက်ခတ်သံကိုလည်း ကြားရပြီ။ မိစံရင် ထဲမှာ တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်လာသည် ။

မမကြီးကို လှမ်းကြည့်တော့ မီးခြစ်ဆံကို ကျောက်မီးသွေးတုံးက လေးမှာ တိုက်လိုက်၊ သူ့မျက်ခုံးမွှေးပေါ် တင်လိုက် လုပ်နေဆဲ။ မှန်ထဲမှာ မြင်ရသည့် သူ့အရိပ်ကို တသသ ကျေနပ်နေဆဲ။ မြန်မြန်လုပ်လေ မမကြီးရဲ့ ၊ ဟိုမှာ ပတ်မကြီး တီးနေပြီဟု ပြောချင်ပေမယ့် မပြောရဲ။ သူ့ အရိပ်အကဲကိုသာ အားမလိုအားမရ လှမ်းကြည့်နေရသည် ။

မမလေးကို ကြည့်ရသည် ကတော့ အားရစရာကောင်း၏။ ဧရာမက ချင်လွယ်အိတ်ထဲ အနွေးထည်တွေ၊ ခြုံတဘက်တွေ သိပ်ထည့်နေ၏။

မမလေးကား ပွဲသွားရမည် ဆိုသည် ကိုပင် တက်တက်ကြွကြွ ရှိစမြဲ ။ သူ့ကိုသူ အလှမပြင်၊ ဟိုမှာ ခြုံဖို့ ၊ စားဖို့ ကို အထူးအားရုံပြုလေ့ရှိသည် ။

ကြည့်လေ၊ ခုလည်း လွယ်အိတ်ကြီးနှစ်လုံးမှာ ခြုံစရာ၊ ဝတ်စရာ အပြည့်။ ကြိမ်ခြင်းထဲမှာ နေကြာစေ့လှော်၊ တောင်ဂွေးသီး ဆားစိမ်၊ လက်ဖက်။ ပြီးတော့ ပဲလှော်၊ ကွမ်းယာများ ၊ တစ်ညလုံး စားလို့ မကုန် လောက်အောင် သိပ်ထည့်ထားပြီးပြီ။

မိစ္ဆာ နားက နားသန်သီးတွေကို စမ်းလိုက်၏။ ကျောက်နီမြှုပ်ထားသော ဆံလည်း ပုံ နားသံသီးလေးကို ညီမလေး ပုပုနှင့် ဆင်တူ လုပ်ပေးထား၏။ ပွဲသွားလျှင် အမေက တစ်ခုပဲမှာ သည် ။

"နာသန်သီး ပြုတ်မကျစေနဲ့ "

ညီမလေးနှင့် မောင်လေးက ငယ်သေးသဖြင့် အမေက ကလေးတွေနှင့်အတူ အိမ်မှာ နေရစ်မြဲ။

ပွဲကြိုက်သော မမလေးက ခေါင်းဆောင်တာဝန် ယူလေ့ရှိသဖြင့် မိစ္ဆာသည် မမလေးကို ကပ်ချွဲကာ ပွဲလိုက်ရစမြဲ။

"မမလေး ၊ စံ ဘာကိုင်ပေးရမလဲ "

မမလေးကို မျက်နှာလုပ်လိုက်သည် ။

"အမယ် ၊ နင့် ဖိနပ်ပဲ နင်မပျောက်အောင်နေ "

မမလေးက မာန်သလိုလိုနှင့် ပြုံး၏။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည် ။ ပွဲကြည့်တိုင်းလိုလိုမှာ အောက်မှာ ထိုးထားသော မိစ္ဆာ၏ ဖိနပ်မှာ တစ်ရန်လုံးဖြစ်ဖြစ် တစ်ဖက်ဖြစ်ဖြစ် ပျောက်တတ်၏။ နားသန်သီးမပျောက်သဖြင့် အမေ့အဆူ မခံရသော်လည်း မနက်လင်း နေပူပူလယ်ကွင်း ပတ်ကြားအက်များ ပေါ်မှာ ဖိနပ်မပါဘဲ ပြန်ရသည် ကိုတော့ မိစ္ဆာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်ပါ။ ဒီတစ်ခါ ဖိနပ်ကို ဂါဝန်ထဲမှာ ထည့်ထားမည် စိတ်ကူးသည် ။

မမကြီးက မပြီးသေး။

လေသင့်တိုင်း ပွဲခင်းဆီက ပတ်မကြီးထုသံ ကြားနေရသည် ။ စိတ်ထဲမှာ ယားကျိယားကျိ ရင်ထဲမှာ ရွစ်ရွစ်။

တစ်မျိုးပဲလေ။ ပွဲသွားရတာမယ်ဆိုတာ အသိထူးသည် ။ အသည်း နှလုံး ကလီစာများကိုပင် ရွှင်မြူးနေစေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

"မခင်သောင်းတို့ ပြီးပလား သွားမေးစမ်း"

နေမထိ ထိုင်မထိ ဖြစ်နေဆဲ။ မမလေး ခိုင်းလိုက်သဖြင့် အတော်ကြာသွားသည် ။ ဂါဝန်လေး ဝေခနဲ ဖြာကျသွားအောင် အိမ်ပေါ် က ပြေးဆင်းခဲ့၏။ မျက်စောင်းထိုးအိမ်မှာ မမလေး သူငယ်ချင်း မခင် သောင်းတို့ အိမ် ရှိသည် ။

မိစ်တို့ အိမ်မှာ ပွဲသွားဖို့ အရေး မမလေးက ဆော်ဩသလို မခင် သောင်းတို့ အိမ်မှာ မခင်သောင်းက ခေါင်းဆောင်ဆော်ဩသူ။ သူတို့ မှ မိစ်တို့ ထက်ပင် မောင်နှမ များ သေးသော် မခင်သောင်းပြီးတော့ ကျော် ကျော်၊ မြမြ၊ ထွေးထွေး၊ ငယ်ငယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ ကြီးတော် ကြီးကြီးထိုက်လည်း ပါတတ်သည် ။

ကြီးကြီးထိုက်ပါလျှင် အမေက ပိုစိတ်ချ၏။ ကြီးကြီးထိုက်မပါလျှင် လည်း မခင်သောင်းက ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် အားကိုးရသောကြောင့် အ မေက စိတ်ချပါသည် ။ မခင်သောင်းနှင့် မမလေးသည် ရွှေကူနှင့် ဆယ် မိုင်အတွင်းမှာ သာ ပွဲရှိကြည့်၊ ခြေကျင်သွားဖို့ လည်း ဝန်မလေး၊ လှည်းကြုံလျှင် လှည်းနှင့်၊ လှေကြုံလျှင် လှေနှင့်၊ မြစ်ကူးချောင်းခြားဆို လည်း ဖြစ်အောင်ကူးကြ၏။

အမေနှင့်အဖေကလည်း သူတို့ ကိုယ်တိုင် ငယ်ငယ်က ပွဲတိုင်းကျော် များ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ကလေးတွေကို အလိုလိုက်သည် ။

"ပွဲကြည့်ကြ ပွဲဆိုတာ ကြည့်တတ်ရင် ပညာရတယ်" ဟု အဖေက ပြောဖူးလေသည် ။

"အံမလေး ... မိစံရယ်၊ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလာရသလား ဟ"

ဝင်တိုက်မိလုလုမှာ ကျော်ကျော်က ဆီးဖမ်းရင်း ဆိုသည်။ ။

"မမလေးက ခေါ်ခိုင်းလို့ "

အမောမပြေသော နှလုံးခုန်မှုနှင့်အတူ ပြောလိုက်၏။

ကျော်ကျော်က မိစံတစ်ကိုယ်လုံးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။ ဆီးဖမ်းစဉ်က ကိုင်ထားသော လက်များက ပခုံးပေါ်မှာ ပဲ ရှိနေကြဆဲ။

"လှတယ်ကွာ"

ကျော်ကျော်က မိစံကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

"အဲဒါ ဒီနေ့မှ ဆိုင်ကယူလာတာ၊ ဒီဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲအမီ ချုပ်ပေးပါလို့ မမကြီးက ချုပ်ခိုင်းထားတာလေ"

ဂါဝန်ပန်းရောင်နုလေး အနားစကို ကိုင်ပြရင်း မိစံက ဆိုတော့ ကျော်ကျော်က ရယ်သည်။ ။

ကျော်ကျော်ကို မော့ကြည့်သောအခါ ကျော်ကျော်မျက်လုံးများက ဂါဝန်ကိုမကြည့်၊ မိစံမျက်လုံးများကို ကြည့်နေတာမြင်ရသည်။ ။

နည်းနည်းရှက်သလို ဖြစ်သွား၏။ မိစံမှာ မမကြီး ပြင်ပေးထားသဖြင့် ဖဲပြားတွေ နှုတ်ခမ်းနီတွေနှင့်ကိုး။

"ဖယ် မသောင်းဆီ သွားမယ်"

သူ့ကို တွန်းပြစ်ပြီး ထွက်ပြေးတော့ ကျော်ကျော်ရယ်သံက နောက်မျှလွင်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ။

အပျိုတော် ထွက်တော့မည်။

ကန့်လန့်ကာနီနီကြီးကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်မြည်လာသလိုလို၊ အာခေါင်တွေ ခြောက်လာသလိုလို။

လက်နှစ်ဖက်ကို တင်ပလ္လခွေထိုင်ထားသော နူးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ တင်လိုက်၊ အနားမှာ ကပ်ထိုင်နေသည့် မြမြပခုံးပေါ်လှမ်းတင်လိုက်လုပ်နေမိသည် ။

မောင်းဆိုင်းသံက မြိုင်လှသည် ။

ကြေးနောင် ဝိုင်းတီးနေသောလူကလည်း ခါးကိုလှည့်ကာ၊ ပတ်ကာနှင့် သူ့လက်ထဲမျှ လက်ခတ်လေးနှစ်ခုကို ဟိုတို့ ၊ ဒီတို့ တို့ကစားနေပုံမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးဟု ထင်ရသည် ။

ဆိုင်းဝိုင်းထဲက ဆရာကြီးကိုတော့ ကောင်းကောင်း မမြင်ရ၊ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် အထက်ပိုင်းလောက်ပဲ မြင်ရသည် ။

သူကတော့ သက်သာပုံမရ။

ဦးခေါင်းကို ညိတ်ခနဲ ညိတ်ခနဲ လုပ်ကာ လက်နှစ်ဘက် အနားမထား၊ ပတ်သံကလည်း မြည်လှချည်။

ဘေးဘက်မှာ ရှိသည့် ပတ်မကြီး တီးရသူကလည်း သူ့အလှည့်ကျလျှင် စုံတီးနိုင်ရန် လက်နှစ်ဖက်ကိုရွယ်ရင်း စောင့်နေ၏။

သူ စုံတီးလိုက်ပြီဆိုမှ ဖြင့် မိစံတို့ ရင်ထဲမှာ ပင် လာမြည်သလို ခံ

စားရသည် ။

ဒီ ပတ်မကြီးသာ မပါလျှင် ဆိုင်းသံသည် တက်ကြွစရာ မမြင်၊ အဲ မိ
စံတို့ ဘက် လှည့်ထိုင်ကာ ပါးကြီးအစဉ်ဖောင်းနေသော ဆရာကြီးကလ
ည်း ကြင်နာဖွယ်ကောင်းပါတိ၊ သူ့ပါးကြီးများမှာ ပိန်သွားသည် မရှိ။

မှုတ်ရင်းမှုတ်ရင်း အဖောင်းမပျက်၊ လေတွေထုတ်နေလျက်
ဘာကြောင့်များ ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးများ ပိန်ကျမသွားပါလိမ့်ဟု
တွေးရင်း မိစံ ရယ်ချင်နေလေသည် ။

မမလေးတို့ မမသောင်းတို့ လည်း ဘာတွေ သဘောကျနေကြမှန်းမ
သိ၊ နေကြာစေ့ တခွပ်ခွပ်ဝါးရင်း ရယ်လိုက်၊ မောလိုက်။

မိစံတို့ ဖျာက ကျယ်သည် ။

ကိုယ်ဦး ကိုယ်ယူ စနစ်ဖြင့် အစောကြီးက ဝင်လာခင်းထားခြင်းဖြစ်
၍ ကိုယ့်လူနှင့်ကိုယ် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိသည် ။

ကျော်ကျော်က ဖျာခင်းတာဝန်ခံသည် ။

ကျော်ကျော်ကား မိန်းကလေးတွေနား ကပ်မထိုင်။

နောက်ဘက်မှာ ကြီးကြီးထိုက်နှင့် ထိုင်သည် ။

သူ့အနားကလည်း ဘယ်သူမှ မထိုင်ချင်။

သူက ပွဲကြည့်သူမဟုတ်၊ ဆိုင်းကြည့်သူဖြစ်သည် ။

ဆိုင်းတီးလုံးတွေ လိုက်မှတ်ကာ လက်အငြိမ်မထား။ ခြေအငြိမ် မ
ထားသူ။

သူ့အနားနေသူတို့ သူ့လက်နှင့်၊ ခြေနှင့် အပုတ်ခံရသူချည်း။

ကြီးကြီးထိုက်နှင့်တော့ ဟန်ကျ၏။

ကြီးကြီးထိုက်က

"ငါတူကြီး ကြီးလာရင် ရွှေမန်းထဲက ဦးဟန်ပတို့လို ဆိုင်းဆရာ အကျော်အမော် ဖြစ်လာနိုင်တယ်"

ဟု အားပေးတတ်လေသည်။ ။

"အဲဒါ ခုနှစ်သံချို ခေါ်တယ် သိလား၊ ပွဲအစမှာ တီး-တာ ၊ ဇာတ်ပျိုး ပေါ့ဟာ၊ ပရိသတ်စိတ်တက်ကြွတာပေါ့"

ဟုတ်လေသလား၊ မဟုတ်လေသလား မသိ၊ ကြီးကြီးထိုက်က လာပြောသည်။ ။

မိစံသည် မလည်မဝယ်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ဇာတ်ခုံပေါ်ကို စိတ်ဝင်စားလှပြီ။

ကတ္တီပါကားလိပ်နီနီကြီးကို ဖွင့်စေချင်လှသည်။ ။

ကားလိပ်နီနီကြီး ဖွင့်လိုက်လျှင်

ရှုံ ပန်းနီခေါင်းမှာ ချည်ပြီး ရင်စည်းအနီနှင့် ၊ ဆံပင်ရှည်ဖားလျား ချလျက်၊ ထိုင်မသိမ်း ငွေချည်ထိုး တလက်လက် ၊ ထဘီနားဖြူကို တဖျပ်ဖျပ် ဝတ်၍ အပျိုတော်ကြီး ထွက်လာတော့မည်။

စင်အလယ်မှာ စားပွဲငယ်နှင့် ထားအပ်သော ကန်တော့ပွဲကြီးကို ချီမည်။

ဖယောင်းတိုင်မီး တဝေဝေနှင့် ဝေ့ကာဝဲကာ ကန်တော့ပွဲကို မြှောက်ရင်းကမည်။

မျက်တောင်ပင် မခတ်အားအောင် ကြည့်၍ ကောင်းလှသည်။ ။

ပတ်မသံကြီး တဂျိန်းဂျိန်း ဆူသံနှင့် ကန်တော့ပွဲကြီး တဝေဝေ မြှောက်ဟန်တို့ ကား အချက်ညီကြသည်။ ။

အထူးသဖြင့် ကန်တော့ပွဲကို ပြန်ချပြီး ကျွမ်းထိုးလုခမန်း အသွက်အလက် ကရသော အပျိုတော် ဆယ့်နှစ်ခန်းကို မြင်ကြရတော့မည်။

"ရှေးတုန်းကတော့ အပျိုတော်တွေက ညတိုင်းထွက်တာပေါ့၊ အပျိုတော် မကတတ်ရင် မင်းသမီး မဖြစ်ဘူး၊ ခုခေတ်တော့ ခုလိုပွဲဦးညမှာ ပဲနတ်ကန်တော့၊ နယ်ရှင်ပယ်ရှင်တွေ ကန်တော့တဲ့ အနေနဲ့ ကပြီး နောက်ညတွေကျ မကတော့ဘူး"

ကြီးကြီးထိုက်က ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကို တစ်ချက်ဖွာရင်း ပြောပြသည်။ ။

"မိစ္ဆာကတော့ အပျိုတော် ညတိုင်း ကစေချင်တယ်။ မိစ္ဆာကြီးလာရင်လဲ မင်းသမီးဖြစ်ရင်ညတိုင်းကမှာ ပဲ"

"အမာ နင်က ကန်တော့ပွဲနိုင်လို့ လား"

မြမြက ဝင်ပြောသည်။ ။

"ကြီးလာရင် နိုင်မှာ ပေါ့ဟဲ့"

"ကန်တော့ပွဲက အရေးမကြီးဘူးဟ၊ အကတွေမှတ်၊ ဘယ်အပိုဒ်မှာ ဘယ်လို ကတယ်ဆိုတာ"

ကျော်ကျော်က လူတတ်လုပ်ပြန်သည်။ ။

"ကျော်ကျော်သာ ဆိုင်းချက်ရအောင်လုပ်"

အားကျမခံပြန်ပြောဆဲ။

"မင်္ဂလာရယ်တဲ့ မှ မဏ္ဍိုင်လေ"

ဟု နားထဲမှာ ကြားယောင်၏။

သီချင်းလည်း မှတ်ရဦးမည်ပေါ့။

အပျိုတော်ဆိုသည် မှာ နယ်သံပတ်တတ်ရမည်။

ကန်တော့ပွဲကြီး တကိုင်ကိုင်နှင့်မပြီး။

ကန်တော့ပွဲကို လှည့်ပတ်ကရုံနဲ့ မပြီး။

အသံပေါက်အောင် အော်နိုင်ရဦးမည်။

ဆိုင်းက အတီးပိုဒ်တီးလျှင် စည်းချက်နှင့်အညီ ခြေထောက်ရွှေတတ်
ရဦးမည်။

လက်ကလေးတွေ ကွေး၍ ကွေး၍ ကရာမှာ ပင် ကားကားကြီးမဖြစ်
အောင် ညက်ညက်ကလေးဖြစ်အောင် ကတတ်ရဦးမည်။

ပြီးတော့ မျက်နှာပေးကို ပြုံးပြုံးလေးထားသော ဆိုင်းဆရာနှင့် အချီ
အချ စကားပြောတတ်ရသေးသည် ။

တစ်ခါတစ်ခါ ဆိုင်းဆရာတွေက အပျိုတော်ကို နောက်တီးနောက်
တောက် ပြောတတ်ကြ၏။

ဒါမျိုးတော့ မိစ္ဆာရန်သည် ။

အပြန်အလှန်တွေ မပြောရဲ၊ ကပဲကချင်သည် ။

ဟော ၊ ကန့်လန့်ကာကြီးဖွင့်ပြီ။

တက်ကြွသော ဆိုင်းသံတွေကြားမှာ အပျိုတော်သည် မိုးကျဒေဝီ တ
စ်ပါးနှယ် လှပစွာ လှုပ်ရှားလေ၏။

မိစ္ဆာဖြင့် မျက်တောင်များကို မခတ်မိ။

အသက်ရှူဖို့ များ မေ့၍ နေသည်။ ။

လဟာပြင်ဇာတ်စင်မို့ လေကအတားအဆီးမရှိ တိုက်လာသည်။ ။

ကန်တော့ပွဲ အုန်းသီးကြီးထိပ်မှာ စိုက်ထူထွန်းညှိထားသော ဖယော
င်းတိုင်မှ မီးစွယ်သည် ညာဘယ်ယိမ်းလျက်။

ဘုရား၊ ဘုရား မီးငြိမ်းသွားမှ ဖြင့်။

အပျိုတော်သည် ကန်တော့ခန်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကလေသည်

။

တရှိန်ရှိန်တက်နေသော မီးတိုင်ထွန်းထားသည့် ကန်တော့ပွဲကြီးဆီ
သွားကာ ထိလိုက်၊ မထိလိုက်လုပ်တိုင်း မိမိရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်လှုပ်
ရှားသွားသည်။ ။

အပျိုတော်သည် ကန်တော့ပွဲကြီးကို မမှ မနိုင်ပါ့မလား။ အုန်းသီးက
လည်း လှပေ ချောပေ ဆိုသော အလုံးကြီး။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားသော
ဖီးကြမ်း ငှက်ပျော်သီးကြီးတွေကလည်း ဖွံ့ထွားလှပါဘိသန့်။

မိမိစိုးရိမ်နေဆဲမှာ ပင် အပျိုတော်သည် ကန်တော့ပွဲကြီးကို မယူပြီး
ချီမြှောက် လိုက်လေသည်။ ။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင်

"မင်္ဂလာရယ်မှ မဏ္ဍိုင်လေ"

အောင်မြင်သော ယောက်ျားသံကြီးထွက်လာသည်။ ။

ဆိုင်းကလည်း တစ်ပြိုင်တည်း ဟည်းထအောင်တီး၏။

အထူးသဖြင့် သိမ့်သိမ့်တုန်သွားလောက်သည့် ပတ်မကြီးနှင့် လင်း
ကွင်းရိုက်သံတို့ ကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထသွားကြရသည်။ ။

"ရောင်ဆိုင်ငယ်မှ လေးသီ၊ သာမောငယ်စီ၊ နတ်ပြည်ထိလု၊ ပျော်ဖွယ်ငယ်ကောင်း၊ နတ်ပေါင်းစု ၏ "

တေးသွား၏ တေးစာသားကို ပိုင်နိုင်လှသော ဆိုဟန်က အပီအသပြု၍ သွားသည်။ ။

ပြီးပြီးပြန်နေသော အပျိုတော်ကိုယ်မှ ဘော်ကြယ်ရောင်များကို တကယ့်နတ်သမီး နတ်သားများ လေလားဟု ရဲရဲမကြည့်ရဲတော့။ ကြည့်လည်း ပဲကြည့်ချင်သည်။ ။

အပျိုတော်သည် ပွဲကို ချီမြှောက်လျက်က နှုတ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ရွတ်နေသည် ထင်ရ၏။

"မေရဗဟို၊ မြင်းမိုရ်ထိပ်မှန်၊ ဝေယန္တက၊ သူဇာနန္ဒ၊ စိတြနှင့် စိတ္တဓမ္မ၊ ကြင်ရာအများ မိဖုရားအပေါင်း ထောင်သောင်းမက ငါသိကြားမှန်၊ ထွက်ဖျားငယ်စံ၊ ဝန်းရံခ၏။ နတ်များ အမှူး လူတို့ ပြည်တွင် ငါအရှင်သည် ပျော်ရွှင်မြူးမည်၊ လာသည် တစ်ခါ၊ မင်္ဂလာစံခင်း၊ ပွဲတော်ဆောင် ဂုဏ်ရောင်လင်းပါတဲ့ ၊ မင်းအများ တို့ လေး"

အောင်လိုက်သည့်အသံကြီး။

စည်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

မြိုင်ပါပေတီးဝိုင်း၊ ချွဲလိုက်သည့်ငွေနှဲ။

ရင်ထဲမှာ လည်း ၊ မျက်စိထဲမှာ လည်း တဝဲဝဲ။

"အဲဒါ၊ အထက်နတ်ပင့်တယ်လို့ ခေါ်တာပေါ့။ ကန့်လန့်ကာနောက်က မင်းသားကြီးကဆိုပေးတာ။ သိကြားပင့်တယ်ဆိုတာ တော်ရုံကိစ္စမှတ်လို့ "

ကြီးကြီးထိုက်ကာ တီးတိုးဆိုသည်။

သူ့အသံကို စင်ပေါ်က လှမ်းကြားသွားမှာ ပဲ စိုးလေသလား။

မေရုဗဟို မြင်းမိုရ်တီးက ဝေဇယနတ်နန်းရှင် ကြားသွားမှာ ကိုပဲ စိုးလေသလားမသိ။

ကျော်ကျော်ကတော့ ဒူးခေါင်းကို မလိုက်၊ ချလိုက်လုပ်၊ ပြီး စည်းချက်လိုက်နေသည်။ ။ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ ကတတ်သော အပျိုတော်၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးချိုလာ၏။

စောစောကနွယ် တည်တည်ကြီး မဟုတ်တော့။

ဆိုင်းသံက ညင်ညင်သာသာလေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

အပျိုတော်သည် ကန်တော့ပွဲကို မပြန်၏။

သည် တစ်ခါတတော့ အပျိုတော်ကိုယ်တိုင် နတ်သံပစ်တော့မည်။

"တစ်ကြိမ်ငယ်မှ နှစ်ကြိမ်လေး"

အပျိုတော်ကြီး အသံကလည်း စည်လှသည်။ ။ မြည်လည်း မြည်သည်၊ ကြည်လည်း ကြည်သည်။ ။

မိမံသည် အပျိုတော်ကြီး ပါးစပ်အလှုပ်ကို မလွတ်တမ်းကြည့်ကာ အသံမထွက်သောဆိုခြင်းဖြင့် နတ်သီချင်းကို လိုက်ဆိုနေမိသည်။ ။

"သုံးကြိမ်ငယ်မှ ဦးတင်၊ ရွာတော်ရှင် မယ်ကန်တော့ပါ၏ ဘုရား"

ဆိုင်းဝိုင်းကြီးနှင့် ဟည်းထလာပြန်သည်။ ။

မောင်းဆိုင်းနှင့် ကြေးနောင်းသံသာသာလေးတွေကို ကြားရသည်။ ။ နံသည် ပတ်မကြီး မဆူမီ ချဲ့၏။

ပတ်မကြီး အလှည့်ကျပြီဆိုမှ ဖြင့် မဟာပထဝီမြေကြီးပင် တုန်လောက်သည်။ ။

ကြက်သီးတွေ ဖျန်းဖျန်းထ၏။

အသက်တွေ ခေတ္တမရှူဘဲ အောင့်ထားရသည်။ ။

"စုံလင်ငယ်မှ မယွင်း၊ ပွဲစုံကျင်း၍ ၊ ထမင်းမုန့်နှော၊ အုန်းငှက်ပျော်နှင့် သဘောကြည်လင်၊ ကျွန်ုပ်ကယ်တင်၊ စည်ပင်ထွန်းကား မပါလားဟု ၊ သနားရယ်ခံ၊ နန်းစံတဲ့ သခင်၊ မြို့ရွာကို အပိုင်စိုးပါတဲ့ မြတ်မျိုးရှင်"

မျက်စိထဲတွင် ကန်တော့ပွဲကြီးကိုလျက် အပျိုတော်သည် လေထဲမှ ပျံနေသည် ဟု ထင်လာသည်။ ။

အထက်ကို ပျံတက်လိုက်၊ ဝေဝဲပြီးဆင်းလာလိုက်။

လှပတင့်တယ်လေစွ။

"မြို့ရွာကို အပိုင်စိုးပါတဲ့ မြတ်မျိုးရှင်၊ ညီလာခွင်၊ နန်းယောင်ကြီးရှင် ၊ ဦးသုံးကြိမ်တင်၊ မယ်လျှင်ကန်တော့၊ နတ်နန်းရယ်ကွန်းစင်က၊ ရွာတော်ရှင် ကျွန်တော်မျိုးကို ၊ အိုရှင်တိုးမပါ"

ကန်တော့ပွဲကို နေရာမှာ ပြန်ထားပြီး ပရိသတ်ဘက်လှည့်လာသော အခါ အပျိုတော်သည် အင်အားတွေ ပိုပြည့်လာသည် ဟု ထင်ရ၏။

ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ အသံကို တင်ဆိုတော့သည်။ ။

"အတူလေးရယ်တဲ့ ယှဉ်ကာပြိုင်၊ ယှဉ်ကာပြိုင်၊ ဖဲမွေ့ယာရွှေကော်ဇော ရောနှောလို့ ထိုင်"

အဆိုပိုဒ်အပြီးမှာ အတီးမြိုင်မြိုင်ဆက်သည်။ ။

အပျိုတော် အကပညာပြလေပြီ။

အဆစ်တွေအချိုးတွေ ၊အဟန့်တွေ အတားတွေ၊ အမူတွေ အထွေ
တွေ၊ ပြီးတော့ အလူးအလိုမ့်တွေ။

အပျိုတော်ကား အဆိုတော်ရုံမက၊ မျက်နှာပေးလည်း ချိုသည် ။

သီချင်းဆိုတိုင်း အပြုံးကို သစ်အောင်ပြုသည် ။

အကကို ညက်အောင် ကြိုးစားသကဲ့သို့၊ မထပ်အောင်လည်း ဂရုစိုက်
သည် ။

လှည့်ပတ်ကစသ် နူးခေါက်ကွေးအထိ ဖြာကျနေသော
ဆံပင်ရှည်ကြီးကလည်း ကျက်သရေရှိလှသည် ။

"ကိုကြီးကျော်ရေ"

ဟု ဆိုင်းသမားများ ဆီ လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ ဗျို့ဗျို့ ဟူသော အ
သံများ ဟိုမှ သည် မှ ထွက်လာကြ၏။

ဆိုင်းဝိုင်းတော်သားများ တင်မက ဗျို့ဗျို့ထူးချင်သူ များ
ပြားနေကြောင်း အပျိုတော် သိသွား၍ ထင့်၊ သညဘက်လျှောက်လှမ်း
လာကာ "မောင်ကြီးကျော်" ဟု ခေါ်ပြန်၏။

သည် တစ်ခါ ဗျာဗျာဟူသောအသံကို နောက်နားကပ်လျက်မှ ကြား
လိုက်ရ၏။

ဖျပ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျော်ကျော်၊ မျက်နှာကြီးက ပြုံး
လို့၊ မျက်လုံးတွေက လက်လို့ ၊ သူ့ဘာသာသူ ဗျာဗျာထူးမိသည် ကို ရှက်
ပုံမရ၊ ကြီးကြီးထိုက်ပန်းကို လက်ဖြင့်ရိုက်၍ စည်းလိုက်နေသည် ။

"ရွှေပြုံးကိုသွားမယ်လို့ ၊ လှံဖျားသုံးတောင်ကို ၊ ပြောင်လောက်အောင်
သွေး၊ ကျောက်ပြင်ကြီးရယ်နဲ့ ၊ မှန်ဘီးကိုယူခဲ့ပ၊ ညှိနဲ့ရယ်လေး"

ဝိုင်းသားများ ဝိုင်းကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

ပျော်စရာကောင်းပါဘိခြင်း။ ပတ်လုံးတီးသူရော ဝါးလက်ခုပ်တီးသူရော လင်းကွင်းတီးသူရော ဪ။ နဲ့ဆရာကြီးမှ လွဲ၍ ပဲဆိုကြပါစို့။ ဝိုင်း၍ ဆိုကြသည်။ ။

သိပ်တော့ ညီညီညာညာမရှိ။ ဒါပေမယ့် ပျော်စရာကောင်းတာတော့ အမှန်။

"ရွှေပြုံးက ပန်းခွာညို၊ မွှေးလှတယ်ဆို၊ ပန်စေလို၊ လောင်းညို လှေကလေးနဲ့၊ ချိုးတင်ခဲ့လေး"

"ရွှေပြုံးက ပန်းခွာညို၊ မွှေးလှတယ်ဆို"

မိစံနားထဲ စွဲ၍ နေသည်။ ။

ဝိုင်းတော်သားများ လည်း တက်ကြွနေကြသည်။ ။ ပြန်တီးသော အပိုဒ်မှာ အသွက်အမြူး။ အပျိုတော်ကား ခပ်သွက်သွက် ကလည်း အလှမပျက်ပါလား။

"ရွှေပြုံးက ပန်းခွာညို၊ မွှေးလှတယ်ဆို၊ ပန်စေလို လောင်းညိုလေးနဲ့၊ ချိုးတင်ခဲ့လေ"

ဆိုင်းက စည်းသုတ်ကို တီးဆဲ။

အပျိုတော်က စည်းသုတ် ဝါးသုတ်ထဲမှာ အလှမပျက် ကဆဲ။

မိစံစိတ်ထဲ ကတ္တီပါ ကားလိပ်ကြီးကို မချစေချင်။

"ရွှေကူက ပန်းခွာညို၊ မွှေးလှတယ်ဆို"

"ဟယ် ကျော်ကျော်ကလဲ၊ ရွှေပြုံးပါ"

"နင်က ရွှေကူမှာ နေတာကိုးဟ၊ ရွှေကူက ပန်းခွာညိုပေါ့" အကကို

ခဏနားရင်း ငြင်းရခန့်ရ၏။

ကျော်ကျော်က သူ့ဗုံလေးနှစ်လုံးကို တို့ ရင်း ရယ်နေသည် ။ သူ့ဗုံလေးများမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက နိုင်ငံခြားစစ်သည် များ ရိက္ခာဖြစ်သည့် အမဲသားဘူး၊ မုန့်ညင်းပြုပ်ဘူး စသည့် ဘူးခွံများ ဖြစ်သည် ။

ဘူးခွံလေးတွေကို တစ်ဘက်မှာ ပိတ်စဖြင့် အပိတ်အတင်းတင်းချည်၊ ထိုအပိတ်အဖုံးပေါ်သို့ ရွံစေသုတ်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် ဗုံလိုမြည်သော ဗုံလေးများ ရလေတော့သည် ။

"အဲလိုဆိုတော့ရယ်ချင်သွားရောဟဲ့၊ ကောင်းကောင်း ဆိုဟာ"

"ကောင်းကောင်း ဆိုတာပဲလေ၊ ရွှေကူက ပန်းခွာညို"

"ကြည့်ပါလား ... ရွှေပြုံးကလို့ ဆိုပါဆို"

"ရွှေကူကပဲ"

ကျော်ကျော်ကို မျက်စောင်းထိုးပစ်ရ၏။

ဆက်မကတော့ဘဲ စိတ်ကောက်ချင်ယောင် ဆောင်ရသည် ။

မြေပြင်ပေါ်မှာ ဖင်ထိုင်ချပြီး ခြေကို ဆင်းထားလိုက်၏။

"အမယ်မယ်၊ မယ်မင်းကြီးမ၊ ကျုပ်ထဘီတွေ ပေကုန်ပါပြီ"

အမေသည် အိမ်အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းအဝမှ ရပ်တဲ့ ကာ လှမ်းအော်နေသည် ။

"ဒေါ်ဒေါ်သမီး စိတ်ကောက်လို့ ဗျ"

အရေးထဲ ကျော်ကျော်က လှမ်းတိုင်သည် ။

"မြမြတို့ ကော"

"ဟိုမှာ လေ"

မြမြတို့ စီစီတို့ က အလှပြင်ကြဆဲ။ သစ်မြစ်ကြီးဟိုဘက်မှာ ။

ရွှေကူက မိမိတို့ ခြံက ကျယ်သည် ။ ဆင်ဝင်နှင့် အိမ်ကြီးဆောက်ထားပြီးသည့် ဟိုဘက်သည် ဘက်ဘေးမှာ မြေကွက်လပ်တွေအများကြီး ကျန်နေသည် ။ အဖေက စိုက်ဖို့ ပျိုးဖို့ ဝါသနာကြီး၏။ တစ်ခြံလုံး စားပင် သီးပင်ဖြင့် အုပ်ဆိုင်နေသည် ။

အိမ်ရှေ့ဘက်မှာ ချဉ်ပေါင် ငရုတ်၊ ပဲနှင့် ခဲသီးပင်များ စိုက်ထားပြီ ။ အိမ်မြောက်နှင့် အနောက်မှာ မူ ငှက်ပျောပင်နှင့် သရက်ပင် များ ချထားသည် ။

အထူးသဖြင့် သရက်သီး သေးသေးလေးများ သီးသော တောသရက်ပင်ကြီးများမှာ အသီးသေသလောက် အပင်ကြီးသဖြင့် သည် အရိပ်သည် မိမိတို့ ကစားစရာ မြေတလင်း ဖြစ်လာရ၏။ ကျောင်းပိတ်ရက်ရက်များမှာ ဆိုလျှင် သရက်ပင်ရိပ်သည် မိမိတို့ ၏ မြေပိုင်းဇာတ်နေရာ။

မိမိက အမေ့လုံချည်ကို ဖုတ်ဖတ်ခါလိုက်၏။

အမေ့စိတ်ဆိုးလျှင် ဒုက္ခ။ မိမိတို့ မျာ က တမ်းခုန်တမ်း ကစားလျှင် ပွဲထဲက မင်းသမီးလို ထိုင်မသိမ်း ဝတ်ချင်ပေမဲ့ သီးသန့်မဝတ်နိုင်ရကား အမေ့ ထဘီများကို ကွင်းလုံး မဝတ်ဘဲ အလျားလိုက် ကိုယ်ကိုပတ်လိုက် သောအခါ ရင်ခွဲထဘီ အနားရှည်ရှည်နှင့်ရလေသည် ။

ထို့ကြောင့် ကတမ်းခုန်တမ်း ကစားတိုင်း အမေ့ ထဘီတွေခွင့်တောင်းပြီးယူရ၏။ အမေကလည်း နားအေးစေတော့ ဟူသော သဘောလားမသိ၊ ဝတ်ခွင့်ပေးသည် ။

"ရွှေပြီးဆိုတာက အဝေးကြီးမှာ ရှိတာဟ၊ တောင်ပြီး မင်းညီနောင်

ရှိတဲ့ ရွာတဲ့ "

"ကျော်ကျော်က ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ"

"ကြီးကြီးထိုက် ပြောပြတာပေါ့"

"အေးနော်၊ အဲဒီတောင်ပြီးမှာ နတ်ပွဲ ကတာဆို"

"ဒါပေါ့ ၊ အဲဒီနတ်ကို ပူဇော်တဲ့ သီချင်း၊ ဘာဆိုလဲကွာ၊ အဲ ... အဲ ၊ အဲ ပျော်တော်ဆက်တဲ့ သီချင်းပေါ့၊ အဲဒါ နတ်ပျော်ချင်းတဲ့ ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီ သီချင်းက ရွှေပြီးက ပန်းခွာညှိ မွှေးလှတယ်ဆိုလို့ ပြောတာပေါ့၊ ကဲ မြမြတို့ မရှိခင် တစ်ကြော့ ကပါဦး"

"ရွှေပြီးကလို့ ဆိုနော်"

"အေးပါ၊ ကဲ က ၊ ရွှေကူက ပန်းခွာညှိ"

"လုပ်ပြန်ပြီ"

မိစံမျက်နှာ ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်ပြီ။

ဒီတစ်ခါ ခြေဆင်းမထိုင်ဘဲ ခြေကိုဆောင့်ရ၏။ စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်ထဲတော့ ပြန်မသွားချင်။ က ချင်သေးသည် လေ။ ဟန်ကျပန်ကျ မဟုတ်သော်ငြား၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည် တီးပေးမည့်သူဆိုလို့ ကျော်ကျော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိသည် ။ ကိုကိုတစ်ယောက်ရှိပေမယ့် ကိုကိုက ကတမ်း၊ ခုန်တမ်း ကစားဖို့ ဝါသနာမရှိ။ သူက ဘောလုံးမှ ဘောလုံး။

"ဟေ့ မိစံ၊ အပျိုတော်ကလို့ ပြီးပြီလား။ တို့ ယိမ်းစထွက်ကြရအောင်"

မြမြနှင့် စီစီ ရောက်လာကြသည် ။

မိစံက မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးပြီး ကျော်ကျော်ကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်

"ဘာလဲ၊ စိတ်ကောက်ပြန်ပြီလား၊ ကျော်ကျော်ကလဲ
ကောင်းကောင်း တီးပါဟ၊ တီးမယ့်လူ တစ်ယောက်တည်း ရှိတာကြီးကို
"

စီစီက ကျော်ကျော်ကို ဆူသလိုနှင့်ချော့၏။ မြမြကမူ သူ့အစ်ကို
အကြောင်းကို အတွင်းသိမို့ အထူးဂရုမစိုက် ကြိမ်လုံးလေး ထိုးညှပ်ထား
သော သူ့ခါးတောင်အင်္ကျီ ခိုင်မခိုင်ကို စမ်းနေလေသည်။ ။

"ကျော်ကျော်က သီချင်းကောင်းကောင်း ဆိုမပေးဘူး"

စီစီကို အားကိုးတကြီး တိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကိုကြီးကျော်ရေဆို ဗျာဗျာလို့ မထူးဘူးလား"

စီစီက ကျော်ကျော်ကို ပြုံးပြီးမေးသည်။ ။

ကျော်ကျော်က စပ်ဖြဖြ ပြန်ပြီးရင်း ထူးပါတယ်ဟု ဖြေသည်။ ။

"မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုလေ ဆိုင်းသမားတွေ ဝိုင်းဆိုတဲ့ အပို
ဒ်ကို ပြောတာ၊ ဟို ရွှေပြုံးက ပန်းခွာညှိဆိုရမှာ၊ အဲ့ဒါ"

မြမြက နားလည်စွာပြုံးသည်။ ။

"ကိုကိုကလဲ ဟုတ်သားပဲ၊ ကောင်းကောင်း ဆိုပေးပေါ့"

"ငါက ချစ်လို့ စတာပါဟာ"

"မချစ်နဲ့ "

သုံးယောက်သား ရယ်ကြသည်။ ။

မိစ္ဆာ ကျော်ကျော်ရှေ့က ဗုံလေးကို ကောက်ယူကာ လွှတ်ပြန်လိုက်

၏။

ဝေးဝေးကြီးသို့ကား မဟုတ်။

ကျော်ကျော် လက်တစ်ကမ်းသို့ပါ။
